

Forslag

til

Lov om ændring af lov om Statens Tekniske Prøvenævn.

Fremsat den 20. november 1975 af *handelsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 144 af 21. marts 1973 om Statens Tekniske Prøvenævn affattes § 1, stk. 2, således:

Stk. 2. Ved teknisk prøvning forstås i denne lov enhver form for bestemmelse af fysiske størrelser, stoffers og materialers egenskaber, struktur og bestanddele, herunder materialers, færdige produkters og

konstruktioners modstandsevne over for ydre påvirkninger, samt enhver form for undersøgelse af færdige produkters og konstruktioners anvendelighed og funktionsdygtighed under forekommende ydre omstændigheder.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. december 1975.

Bemærkninger til lovforslaget.

Statens Tekniske Prøvenævn blev oprettet ved lov nr. 144 af 21. marts 1973 med følgende to hovedopgaver:

- at følge, fremme og samordne den tekniske prøvning, der udføres i danske laboratorier og prøvningsinstitutioner,
- at administrere en autorisationsordning for prøvningslaboratorier — både offentlige, selvøgende og private.

Teknisk prøvning er i lovens § 1, stk. 2, defineret som „enhver form for bestemmelse af stoffers og materialers fysiske og kemiske egenskaber, struktur og bestanddele, herunder materialers, færdige produkters og konstruktioners modstandsevne over for ydre påvirkninger, samt enhver form for undersøgelse af færdige produkters og konstruktioners anvendelighed og funktionsdygtighed under forekommende ydre omstændigheder.“

I bemærkningerne til lovforslaget var anført, at denne begrænsning bl. a. udelukkede medicinske, biologiske, fysiologiske og psykologiske prøvninger.

Selv om man ved fastlæggelsen af nævnte afgrænsning var opmærksom på de konsekvenser,

dette kunne få ud fra struktur- og standardiserings-synspunkter, og på de afgrænsningsproblemer, det kunne give anledning til, fandt man dog, at man med denne bemærkning burde begrænse lovens område. Det skyldtes dels, at der på det således definerede område var det største behov for en koordinering, herunder for indførelse af en autorisationsordning, dels at der bl. a. inden for visse dele af det biologiske område var hjemmel til etablering af selvstændige autorisationsordninger i de forslag til lov om miljøbeskyttelse og lov om levnedsmidler, der var under behandling i Folketinget samtidig med ovennævnte lovforslag.

Vedrørende sidstnævnte har Miljøministeriet i § 57 i lov nr. 310 af 6. juni 1973 om levnedsmidler m. m. og i § 60 i lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse, hjemmel til at meddele private laboratorier autorisation til varetagelse af nærmere angivne laboratorieopgaver, herunder biologisk prøvning. Miljøministeriet har dog ikke hidtil benyttet sig af denne adgang.

I forbindelse med etableringen af Nævnets autorisationsordning har Nævnet fundet, at det

såvel ud fra brugerhensyn som ud fra ressourcehensyn vil være principielt uheldigt, at der opbygges parallelle autorisationsordninger. Dette synspunkt er yderligere understreget i Handelsministeriets cirkulære af 24. april 1974.

Ulemperne ved flere parallelle autorisationsordninger vil bl. a. ligge i afgrænsningsvanskelighederne. Eksempelvis vil autorisation til visse kemisk/analytiske opgaver med rette kunne meddeles efter alle de tre ovennævnte autorisationsordninger. Hertil kommer, at det i tilfælde af eksistensen af flere autorisationsordninger må være en forudsætning, at kriterierne for såvel opnåelse som bevarelse af en autorisation må være ensartede, således at den autoritet, som følger med en autorisation, vil få samme værdi for de brugere, som baserer sig på resultaterne af autoriseret prøvning, det vil sige offentlige myndigheder, erhvervslivet eller den enkelte forbruger.

Enhver autorisationsordning af den her omhandlede type kræver en organisation og administration, der omfatter

- etablering af udvalg bestående af personer med sagkundskab inden for prøvningsområderne,
- undersøgelse og vurdering af de ansøgende laboratoriers kvalifikationer, såsom ressourcer, personale, erfaring etc.,
- en sekretariatsfunktion til varetagelse af de nødvendige administrative rutiner i forbindelse med autorisationens meddelelse, opretholdelse eller ophævelse,
- etablering af en kontrol- og tilsynsfunktion med de autoriserede laboratorier.

Henset til ovennævnte, herunder specielt, at Statens Tekniske Prøvenævns autorisationsordning i forvejen dækker et bredt fagområde og giver adgang til at autorisere såvel offentlige som private laboratorier, medens den i miljøbeskyttelsesloven og lovnedsmiddelloven omhandlede autorisationsordning er af mere speciel karakter, ligesom den kun åbner adgang til at autorisere private laboratorier, at Nævnet allerede har etableret et sekretariat, udfærdiget de nødvendige regelsæt, samt opbygget den nødvendige erfaring i behandlingen af autorisationssager, medens Miljøministeriet endnu ikke har påbegyndt etableringen af sine autorisationsordninger, samt at det såvel ud fra brugerhensyn som ressourcehensyn vil være uhensigtsmæssigt med flere autorisationsordninger på stort set parallelle områder, har Miljøministeriet erklæret sig indforstået med, at Nævnet i medfør af loven om Statens Tekniske Prøvenævn kan meddele autorisation af laboratorier inden for miljøbeskyttelses- og lovnedsmiddelområdet; Miljøministeriet vil herefter

undlade at udnytte hjemmelen i miljøbeskyttelseslovens § 60 og lovnedsmiddellovens § 57 til at autorisere private laboratorier.

En forudsætning for, at Nævnet — i det omfang, der er behov herfor — kan meddele laboratorier autorisation på disse områder er herefter, at loven om Statens Tekniske Prøvenævn ændres, således at lovens definition af teknisk prøvning ikke længere udelukker de prøvningsområder, der ville kunne autoriseres efter ovennævnte love.

Definitionen i lovens § 1, stk. 2 er derfor foreslået ændret ved at ordene „fysiske og kemiske“ udgår, hvorved også biologiske egenskaber er omfattet af lovens definition.

Der er samtidig foreslået en klargøring af lovens definition af teknisk prøvning ved at tilføje „bestemmelse af fysiske størrelser“, hvorved det mere klart end hidtil vil fremgå, at eksempelvis bestemmelse af støjniveau og strålingsintensitet er omfattet af definitionen, hvilket svarer til den praksis, Nævnet hidtil har fulgt.

Det bemærkes, at eventuelle senere udvidelser naturligvis ligesom i det her omhandlede eksempel vil finde sted efter aftale med de offentlige myndigheder, som har interesser inden for de områder, udvidelsen berører, jfr. i øvrigt lovens § 3, stk. 1, og § 5, stk. 2, om Nævnets samarbejde med de offentlige myndigheder, for hvilke Nævnets virksomhed har betydning.

Det bemærkes, at Prøvenævnet allerede er således sammensat, at den her omhandlede udvidelse af Nævnets arbejdsområde ikke vil nødvendiggøre en ændring af Nævnets sammensætning.

Arbejdet i forbindelse med oprettelse og administration af en autorisationsordning på det udvidede område vil blive forsøgt bestridt med sekretariatets nuværende personale, dog således, at en udvidelse med en prøvningskyndig må forbeholdes, såfremt et stort antal autorisationsansøgninger på det omhandlede område fremkommer. En udvidelse af udgifterne til konsulentbistand må derimod påregnes.

Udgifterne hertil anslås til ca. 200.000 kr. årligt. Størstedelen af de udgifter, der vil påløbe, vil dog blive dækket af Nævnets indtægter i form af gebyrer fra laboratorier, der ønsker at blive eller er autoriseret. Nettoudgiften for staten som følge af dette ændringsforslag forventes herefter ikke at overstige 100.000 kr. om året. Det bemærkes, at der heri ligger en betydelig besparelse for staten, idet man til gengæld undgår etablering af en helt ny organisation med egne sagkyndige og eget sekretariat til at forestå en særskilt autorisationsordning på et begrænset felt.